

[Gert Petersen]

ikke stemme for nogen af delene, når det fremsættes af fru Connie Hedegaard. Jeg skal nok selv fremsætte mine egne mistillidsdagsordener, og en dagsorden, der i den grad strider mod alle indhøstede erfaringer og kendsgerninger, er altså helt ude på svindelens overdrev. Den kan man anstændigvis ikke støtte. Hvis regeringspartierne får den vedtaget og vi så konstaterer, når der er gået et år, at regeringen har optrådt som sædvanlig, det vil sige, at arbejdsløsheden ikke er blevet nedbragt, går jeg ud fra, at også fru Connie Hedegaard tager konsekvensen af det, og dermed er det naturligvis heller ikke længere svindel. Det indrømmer jeg.

Så til selve sagen. Jeg vil først sige nogle ord om forholdene uden for vore grænser.

Der har været mange positive begivenheder: den demokratiske revolution i Østeuropa, Berlinmurens fald, afspænding osv. Det har alt sammen affødt en del orden sig nok-stemning, som jeg tror kan blive farlig f.eks. i forbindelse med det tyske spørgsmål. Jeg forstår meget vel, at man siger nej til Sovjets forslag om tysk neutralitet, for netop et neutralt Tyskland kan blive fristet til at stræbe efter den mægtige position, som alle og såmænd også de bedste tyskere ønsker at undgå. Men jeg forstår også, at Sovjetunionen siger nej til fuldgældigt tysk NATO-medlemskab.

Militært set ligger Warszawapagten i dag i ruiner. Skulle Sovjet så oven i dette acceptere, at NATO skyder sine grænser frem? Det er urimeligt og urealistisk at forvente det, så hvis der ikke findes et kompromis, må man se i øjnene, at denne strid kan kaste Eruopa ud i en ny og meget alvorlig krise. Det gælder så meget desto mere, som Vestens signaler til Gorbatsjov ikke er alt for opmuntrende for ham. Han er ensidigt gået i gang med at rømme Ungarn og Tjekkoslovakiet og med at skære ned på sine militærudgifter, men Vesten signalerer: Alt hos os er stort set ved det gamle. USA vil have oplagret nye a-våben i Vesteuropa til nye flytyper, og NATO siger nej til en europæisk sikkerhedsordning, som kunne betyde, at de to gamle blokke begge bliver ophævet. Efter vores opfattelse burde man netop nu gribe chancen for at slippe ud af konfrontationen, fjerne alle atomvåben og indlede en afvikling af både NATO og Warszawapagten. Det var det signal, der burde sendes.

Nuvel, 16 nationer skal blive enige om det – det kan være svært – men Danmark kan selv sende et håndgribeligt signal. Vi kan selv gå i gang med nedrustning, og det ville være en aktiv støtte endda uden risiko til nedrustningspartiet i Sovjetunionen, for hvor er den fjende blevet af, som man årligt bruger 15 mia. kr. på at sikre sig imod? Er det Polens Mazowiecki eller DDR's de Maizière, man skal sikre sig imod? Eller er det den Sovjetunion, USA's generalstabschef for nylig sagde ikke mere udgjorde nogen konventionel militær trussel? Man har altid kunnet diskutere, om de danske militærmilliarder var givet forstandigt ud. Principielt har SF hele tiden ment, at det meste af det var spild af penge. Men nu er der ikke bare tale om spildte, men om farlige penge, for hvis vi fra vestlig side bliver ved med at sende de forkerte signaler østpå, risikerer vi, at der til sidst sidder en marskal i Gorbatsjovs stol. Derfor finder vi, at tiden nu må være inde til en synlig og mærkbar dansk nedrustning.

Nogle signaler bliver der da sendt fra København, de handler bare om noget helt andet, nemlig om EF's storhed og magt og Danmarks lidenhed og selvudslettelse. Ja, udenrigsministeren har såmænd så travlt med at sende signaler, at hans socialdemokratiske dagsordensfæller fra tid til anden bliver helt svimle og nervøse. Måske er der tale om det, tyskerne kalder »Flucht nach vorn« – fremadrettet flugt – drevet af et håb om, at alt ordner sig, når først Danmark er blevet til en niche i et større europæisk bygningsværk. Det er ganske vist en illusion. Det blev afsløret af OECD, den vestlige økonomiske samarbejdsorganisation, som netop har opgjort bruttonationalproduktet pr. indbygger i medlemslandene. Det er ikke en målestok, vi bryder os særlig om, men det er nu engang den, der anvendes, og det sammenligningsgrundlag, som OECD bruger.

I debatten siden offentliggørelsen er der gjort meget ud af, at Danmark siden 1980 er faldet fra en 6. til en 9. plads. Jeg synes da, at det er endnu mere interessant, at af de 8 lande, der ligger foran os, altså i toppen, som de rigeste lande i verden pr. indbygger, er ikke ét medlem af EF. I 1980 var der faktisk blandt de 8 rigeste lande 4 EF-lande, men de er nu dumpet ned, og deres pladser er overtaget af lande uden for EF, primært nordiske lande, men altså ikke Danmark.